

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Concordia. Pia Et Vnanimi Consensv repetita Confessio
fidei & doctrinæ Electorum, Principvm Et Ordinvm Imperii,
atq[ue] eorundem Theologorum, qui Augustanam
Confessionem amplectuntur**

Lipsiæ, 1606

XI. De Æterna Prædestinatione Et Electione Dei.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35443

XI.

DE ÆTERNA PRÆDE-
STINATIONE ET ELE-
ctione Dei.

DE hoc articulo non quidem publicè
mota est controuersia inter Augusta-
næ Confessionis Theologos, sed ta-
men cum hic articulus magnam pijs
mentibus consolationem adferat, si
rectè & dextrè explicetur: visum est
eundem in hoc scripto declarare: ne fortè temporis
progressu disputationes aliquæ cum offendiculo con-
iunctæ de hac re exoriantur.

AFFIRMATIVA.

Sincera doctrina de hoc articulo.

Primum omnium est, quod accuratè obseruari o-
portet: discrimen esse inter Præscientiam, & Præ-
destinationem, siue æternam electionem Dei.

Præsentia enim Dei nihil aliud est, quàm quòd
Deus omnia nouerit, antequam fiant, sicut scriptum
est: Est Deus in cælo, reuelans mysteria, qui indicauit
tibi Rex Nabuchodonosor, quæ ventura sunt in nouis-
simis temporibus.

Hæc Dei præscientia simul ad bonos & malos per-
tinet: sed interim non est causa mali: neq; est causa
peccati, quæ hominem ad cælus impellat. Peccatum
enim ex diabolo, & ex hominis praua & mala volun-
tate, oritur. Neq; hæc Dei præscientia causa est, quòd
homines pereant: hoc enim sibi ipsis imputare de-
bent. Sed præscientia Dei disponit malum, & metas illi

constituit, quousq; progredi & quam diu ducare debet, idq; eò dirigit, vt licet per se malum sit, nihilominus electis Dei ad salutem cedat.

III.

*Iohan. 10.
Matth. 16*

Prædestinatio verò, seu æterna Dei electio, tantum ad bonos, & dilectos filios Dei pertinet: & hæc est causa ipsorum salutis. Etenim eorum salutem procurat, & ea, quæ ad ipsam pertinent, disponit. Super hanc Dei prædestinationem salus nostra ita fundata est, vt inferorum portæ eam euertere nequeant.

V.

Hæc Dei prædestinatio non in arcano Dei consilio est scrutanda, sed in verbo Dei, in quo reuelatur, quaerenda est.

VI.

Ephes. 1.

Verbum autem Dei deducit nos ad Christum: is est Liber ille vitæ, in quo omnes inscripti & electi sunt, qui salutem æternam consequuntur. Sic enim scriptum est: Elegit nos in Christo, ante mundi constitutionem.

VII.

Christus verò omnes peccatores ad se vocat, & promittit illis leuationem. Et sermone vult, vt omnes homines ad se veniant, & sibi consuli & subueniri sinant. Hic sese redemptorem in verbo offert: & vult vt verbum audiatur, & vt aures non obturentur, nec verbum negligatur & contemnatur. Et promittit se largiturum virtutem & operationem Spiritus sancti, & auxilium diuinum, vt in fide constantes permaneamus, & vitam æternam consequamur.

VIII.

De nostra igitur electione ad vitam æternam, neque ex rationis nostræ iudicio, neque ex lege Dei iudicandum est: ne vel dissolutæ & Epicuræ vitæ nos tradamus, vel in desperationem incidamus. Qui enim rationis suæ iudicium in hoc negotio sequuntur, in horum cordibus hæc perniciosæ cogitationes (quibus ægerimine resistere possunt) excitantur: Si (inquiunt) Deus me ad æternam salutem elegit, non potero damnari, quicquid etiam designauero. Contra verò, si non sum

ele...

electus ad vitam æternam, nihil planè mihi profuerit, quantumcumq; boni fecero: omnes enim conatus mei vana erunt.

Vera igitur sententia de Prædestinatione ex Evangelio Christi discenda est. In eo enim perspicuè docetur, quòd Deus omnes sub incredulitate conclusit, ut omnium misereatur: & quòd nolit quenquam perire: sed potius ut omnes conuertantur, & in Christum credant.

Qui igitur voluntatem Dei reuelatam inquirunt, eoque ordine progrediuntur, quem D. Paulus in Epistola ad Romanos secutus est (qui hominem prius deducit ad pœnitentiam, ad agnitionem peccatorum, ad fidem in Christum, ad obedientiam mandatorum Dei, quàm de æternæ prædestinationis mysterio loquatur) huius doctrina de prædestinatione Dei salutaris est, & maximam consolationem affert.

Quòd verò scriptum est: multos quidem vocatos, paucos verò electos esse: non ita accipiendum est, quasi Deus nolit, ut omnes saluentur: sed damnationis impiorum causa est, quòd verbum Dei aut profusè non audiant, sed contumaciter contemnunt, aures obturent, & cor indurent, & hoc modo Spiritui sancto vitam ordinariam præcludant, ut opus suum in eis efficere nequeat: aut certè quòd verbum auditum sociè pendant, atque abijciant. Quòd igitur pereunt, neque Deus, neque ipsius electio, sed malitia eorum in culpa est.

Huc vq; homo pius in meditatione articuli de æterna Dei electione tutò progredi potest: quatenus videlicet, ea in verbo Dei est reuelata. Verbum Dei enim nobis Christum, Librum vitæ, proponit: is nobis per Evangelij prædicationem aperitur & euoluitur, sicut scriptum est: Quos elegit, hos vocauit. In Christo igitur electio æterna Dei Patris est querenda

IX.

*Rom. 11.
Ezech. 18.*

33.
1. Iohan. 2.

X.

XI.

*1. Pet. 2.
Luc. 11.
Heb. 12.*

XII.

Rom. 8.

Is in aeterno suo consilio decrevit, quod praeter eos qui filium eius Iesum Christum agnoscunt & in eum verè credunt, neminem saluum facere velit. Reliqua cogitationes ex animis piorum penitus excutienda sunt: quia non à Deo, sed ex afflatu Satanæ profectur: quibus humani generis hostis hoc agit, vt dulcissimam illam consolationem vel enervet, vel penitus medio tollat, quam ex saluberrima hac doctrina haurire possumus: qua videlicet certi reddimur, quòd mera gratia, sine vllò nostro merito, in Christo ad vitam aeternam electi simus: & quòd nemo ex ipsius manibus rapere nos possit. Et hanc clementissimam electionem non nudis verbis, sed interposito iureiurando Dominus contestando confirmavit, & venerabilibus sacramentis nobis ob signavit: quorum in summis reotationibus meminisse, & ex ijs consolationem petere debemus, vt ignita diaboli tela extinguamus.

XIII.

Interim tamen summo studio in eo elaboremus, vt ad normam voluntatis diuinæ vitam nostram iustificemus, & vocationem nostram (vt D. Petrus loquitur) firmam faciamus: neq; à Dei reuelato verbo latum ruguem recedamus: illud enim nunquam nos faller.

1. Pet. I.

XIV.

Hac breui explicatione aeternæ electionis diuinæ honos suus Deo plenè & in solidum tribuitur: quòd videlicet secundum voluntatis suæ propositum, mere misericordia, sine vllò nostro merito saluos nos faciat. Neq; tamen hac doctrina vel grauioribus illis animi perturbationibus, & pusillanimitati, vel Epicurismo ansa præbetur.

NEGATIVA.

Falsæ doctrine, de hoc articulo, reiectio.

Credi

Credimus igitur & sentimus, quando doctrina de electione Dei ad vitam æternam, eo modo proponitur, ut perturbatæ piæ mentes ex ea consolationem nullam capere queant; sed potius per eam in animi angustias aut desperationem conijciuntur: aut impenitentes in dissoluta sua vita confirmantur: quod articulus hic non ad normam verbi & voluntatis Dei, sed iuxta humanæ rationis iudicium, & quidem impulsu Satanz malè & perperam tractetur. Quæcunque enim scripta sunt (inquit Apostolus) ad nostram doctrinam scripta sunt: ut per patientiam & consolationem scripturarum spem habeamus. Reijcimus itaq; omnes, quos iam enumerabimus, errores.

Quod Deus nolit, ut omnes homines pœnitentiam agant, & Euangelio credant.

Quando Deus nos ad se vocat, quod non seridè hoc velit, ut omnes homines ad ipsum veniant.

Quod nolit Deus, ut omnes saluentur: sed quod quidam, non ratione peccatorum suorum, verùm solo Dei consilio, proposito, & voluntate, ad exitium destinati sint, ut prorsus salutem consequi non possint.

Quod non sola Dei misericordia, & sanctissimum Christi meritum, sed etiam in nobis ipsis aliqua causa sit electionis diuinæ, cuius causæ ratione Deus nos ad vitam æternam elegerit.

Hæc dogmata omnia falsa sunt, horrèda & blasphema: ijsq; pijs mentibus omnis prorsus consolatio eripitur, quam ex Euangelio & sacramentorum usu capere deberent: & idcirco in Ecclesia Dei nequaquam sunt ferenda.

Hæc brevis est & simplicissima articulorum controuersorum explicatio, de quibus inter Theologos Augustanæ Confessionis aliquandiu disceptatum & discrepantibus inter se sententijs disputatum est. Et ex hac declaratione homo pius quantumuis simplex, se-

cundam

Rom. 15.

I.

II.

III.

IIII.

cundum analogiam verbi Dei, & Catechismi simplicem doctrinam deprehendere potest, quid verum, quid falsum. Non enim tantummodo sincera doctrina disertè est recitata, verum etiã contraria & falsa doctrina repudiata est, & reiecta: & controuersia illa, offendiculorum plena, solidè sunt decisæ atq; dijudicata.

Faxit Deus omnipotens, Pater Domini nostri Iesu Christi, vt per gratia Spiritus sancti omnes in ipso co-sensientes & concordés simus, atque in consensu per qui ipsi probeatur, constanter perseueremus, Amen.

XII.

DE ALIIS HAERESIBVS
ET SECTIS, QVÆ NVN-
quam Augustanam Confes-
sionem sunt amplexæ.

Et tacita cogitatione hæreses illæ & Sectæ nobis tribuantur, propterea, quod earum in commemorata declaratione expressam mentionem non fecimus, visum est articulos earum ad calcem (vt dicitur) huius scripti nudè redde-re, in quibus nostri temporis hæretici à veritate dissen-tiunt, & sinceræ nostræ religioni & confessioni contra-rium docent.

ERRORES ANABA-
PTISTARVM.

A Nabaptistæ in multas sectas sunt diuisi: quarum alia plures, alia pauciores errores detentunt. Generatim tamen omnes talem doctrinam per-sitentur, quæ neq; in Ecclesia, neq; in Politia, neq; in Oeconomia tolerari potest.